

Pedagógusainknak, tanévkezdetre

Egy élet a kezében

Ha a gyerekek kritizálva élnek,
*Megtanulják, milyen
megbélyegzettnek lenni.*

Ha a gyerekek
ellenségeskedésben élnek,
Megtanulnak veszekedni.

Ha a gyerekek kicsúfolva élnek,
Megtanulnak szégyenlősen lenni.

Ha a gyerekek megszegyenftve
élnek,
Megtanulnak bűnösnek lenni.

*

Ha a gyerekek toleráns légkörben
élnek,
Megtanulnak türelmesnek lenni.

Ha a gyerekek bátorítva élnek,
Megtanulnak bizalommal élni.

Ha a gyerekek megdicsérve
élnek,
*Megtanulják megbecsülve érezni
magukat.*

Ha a gyerekek méltóságban
élnek,
Megtanulják az igazságot.

Ha a gyerekek biztonságban érzik
magukat,
Megtanulnak hinni.

Ha a gyerekek hitelesen élnek,
Megtanulják, mit jelent szeretni.

Ha a gyerekek elfogadva és
barátságban élnek,
*Megtanulják megkeresni a
szeretetet a világon.*

Dorothy Law Holtz

„Dicsőség mennyben az Istennek! Békesség földön az embernek!”

Testvéreim!

A fenti üzenet jegyében köszöntelek mindnyájatokat és egyben ígérem, hogy mint a Magyar Kolping Szövetség új országos prézese ennek a programnak a megvalósítására törekszem.

....*Felkérem és kinevezem a Magyar Kolping Szövetség országos prézesévé.*"
(Seregély István érsek úr leveléből).

Kérlek Titeket, segítsetek, hogy közös múltunkat vállalva, abban is a szépet keresve (megőrizve a személyi és közösségi értékeket) együtt építhessük a jövőt!

Jelenleg helyzetünk felmérését tartom feladatomnak. Ezt már el is kezdem. Közös teendőinkről később tájékoztatlak benneteket. Addig is „Tökéletesedjetek, buzdítsátok egymást, legyetek egyetértők, éljetez békében, akkor veletek lesz a szeretet és béke Istene!” (2. Kor. 13, 11)

Antal János mb. országos prézes

Új tanév, új felelősség

Az új tanév mindig új felelősséget ró a szülőkre, tanárookra, nevelőkre és mindazokra, akiknek közük van az ifjúsághoz. Tanévkezdéskor fel kell szítaniuk magukban ezt a felelősségtudatot, hogy a reájuk bízottakban is megszülessék vagy fokozódják a felelős életre való beállítottság. Fokozott felelősség nyugszik a Kolping-családokon, hiszen egyesületünk egyik fő célja az, hogy segítsen a keresztény családok és ifjúság életét.

Gyermekek

Magától értetődőnek tűnik, hogy ahol házasság van, ott gyermek is van. Jóléti és fogyasztói társadalomban azonban ez ma már nem természetes. Nyugati „mintákat” követve már nálunk is elterjedőben van a gyermek nélküli „család” önző ideálja, sőt mind kevesebben kötnek házasságot (még pusztán polgári házasságot is). Sokan egyszerűen együtt élnek több-kevesebb ideig

„barátjukkal”, „barátnőjükkel”, még meg nem unják egymást, s azután „békésen” elválnak útjaik. Az elmúlt évben demográfiai kimutatások szerint Budapesten a művi abortuszok száma messze meghaladta az élve születések számát. Ez a jelenleg mind történelmileg mind világviszonylatban példa nélküli. Szociológusok becslése szerint, ha ez így megy tovább, kétezerhúszra-harmincra hazánk lakossága öt-hat millióra csökken és az aktív felnőtt dolgozó réteg oly csekély lesz, hogy képtelenné válik az elöregedett társadalom eltartására. Történelmi tapasztalat alapján mondhatjuk, hogy hazánk lakossága nem annyira elvek alapján vállal gyermeket, hanem anyagi motiváció szerint. Ezért a felelős politikusoknak kellene szorgalmazniuk a családvédelmet a többgyermekes családok szociális kedvezményekhez juttatását, az úgynevezett szociális háló kiépítését. Ám a keresztény embert nem csak az anyagi motiválják. A Bib-

lia tanítása alapján tudjuk, hogy Isten teremtői parancsa a szaporodás: „Szaporodjatok és sokasodjatok” – mondja az Úr az első emberpármak, s ez minden idők emberére vonatkozik.

A keresztény házasság fő célja is a gyermekáldás vállalása. Isten parancsának teljesítése pedig egybeesik jól felfogott nemzeti érdekünkkel: a magyarság fönnyaradásával.

Nevelés

A nevelés szó valószínűleg a „növelés” fogalmával rokon. Az élőlények nem kész állapotban jönnek a világra, hanem gondoskodással fel kell őket növeszteni. A nevelés tehát a gyermekben lévő testi-lelki adottságok kibontakoztatásában áll a gondoskodás által. Sok szülő úgy gondolja, és ez a sokáig tartó materialista nevelés eredménye, hogy kötelességének eleget tesz azzal, ha gyermekének testi egészségéről gondoskodik, illetve olyan pályára állítja gyermekét, ami éppen divatos, azaz, amivel nagyon sok pénzt lehet szerezni. Ez a felfogás azért materialista, mert nem veszi figyelembe az Úr Jézus mondását: „Nem csak kenyéren él az ember”. A szülőnek nem magántulajdona a gyermek. Nem magának neveli, hanem Istennek és a hazának. De hogyan neveljen az a szülő, aki maga is nevelésre szorul? Ezért kap mind nagyobb jelentőséget napjainkban az úgynevezett felnőttképzés. Ez nem csupán új szakmák és új információk elsajátítását jelenti, hanem a szülőket fel kell készíteni (nem csupán biológiai értelemben) a szülői hivatásra. Vannak, akik úgy próbálnak kibújni a szülői felelősség alól, hogy folyvást a gyermek úgymond szabad döntésére hivatkoznak: majd a gyermek eldönti, hogy mit akar tanulni, majd a gyermek eldönti, akar-e hittanra és templomba járni, majd a fiatal eldönti, hogy milyen erkölcs szerint kíván élni. Persze érdekes, hogy ugyanezek a szülők sokszor rákényszerítik saját elképzeléseiket pályaválasztáskor a gyermekükre és egészségügyi kérdésekben egyáltalán nem tekintik gyermeküket szabadon döntő felnőttnek. Vannak továbbá olyan szülők is, akik úgymond a család érdekében kifejzendő önmegvalósításukra hivatkozva hártják el maguktól az Isten által reájuk ruhá-

zott nevelési felelősséget. Inkább fizetnek, nehogy nevelniök kelljen, vagy mindenestül az iskolára, esetleg az egyházra hártják a nevelés feladatát. Az ilyen szülők – akik csak vakációk idején „foglalkoznak” gyermekekkel – többnyire maguk sem rendelkeznek valamiféle nevelési elképzeléssel, s ezért valójában félnek gyermekeiktől. Félnék eszményeket, szellemi értékrendet bemutatni a gyermeknek, hiszen az könnyen számon kérheti a szülőtől az elmélet gyakorlatát. Pedig a nevelés első és igazán hiteles képviselője a szülő a gyermek számára. Mivel a gyermek utánczó lény, ezért mintát, etalont, jó példát kell mutatni neki, amit először követ, majd értelmi alátámasztást, magyarázatot igényel.

Iskola

Míg a nevelés igazi otthona a családi fészek, addig az iskola feladata elsődlegesen a megfelelő ismeretek közvetítése. Ám mivel az iskolákban többnyire gyermekek vannak, akiket nevelni is kell, az iskola nevelői funkciója semmiképpen sem elhanyagolandó. Az iskolában maga az ismeretszerzés is áttételesen nevel, akár a tanítás, akár a tanulás, illetve a tanult anyag formájában. Ugyanakkor az iskolában a gyermek nagyobb közösségben él és dolgozik. Osztálytársai is nevelő hatással vannak rá. Ám ezt a nevelést megfelelőképpen kell irányítani. A közvetett nevelést nem szabad összetéveszteni a közvetlen neveléssel. Akik a világnézetileg semleges iskola eszményét vallják, úgy gondolják, hogy a gyermek eleve már jó és szabad döntésre képes felnőttnek születik és értéksté-

leteit nem szabad befolyásolni. Ez a felfogás azért téves, mert nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy a gyermekre elsősorban nem a kapott információ hat, hanem a felnőttek példája, ami akarva-akaratlan meta-kommunikációs formában, közvetve, sokszor a tudataláttin keresztül formálja, neveli a gyermek egyéniségét. Az oktató-nevelő felnőtt itt sem bújhat ki a nevelés felelőssége alól. Az iskolás gyermeknek, sőt a fiatalnak is szilárd és eszményi értékrendet kell bemutatni. Példákat kell eléje támaszítani, amit követhet. Magasra kell állítani a „mérceket”, hiszen az élet amúgy is koptatja az embert. Ha az értékek skáláját alacsonyan húzzuk meg, akkor az életben még alacsonyabbra süllyedünk. Számos híres ember, költő gondolt vissza nosztalgiával iskolai éveire, ha kiváló nevelői, tanárai voltak. Nem annyira az ismeretek maradtak meg emlékezetében, hanem tanítója, tanára jó szava, kiállása, jó példája, amiből az élet forgatagában erőt meríthetett. Nem véletlen tehát, hogy hazánkban egyházunk is nagy hangsúlyt helyez a katolikus iskolák létrejöttére, gondjára. A katolikus iskolában a hittan nem különóra, hanem a tanrend szerves része. Az oktatásban pedig mindig a keresztény európai kultúra hagyományainak összefüggésében tárják fel a tananyagot. Olyan légkört kívánnak biztosítani, ahol a szülők, a tanárok és a nevelők egy közösséget alkotnak a diákokkal. A nevelők pedig úgy nevelnek, hogy tanításukkal és jó példájukkal kedvet és szempontokat adnak az öneveléshez. Hiszen a nevelés célja az önevelés.

Dr. Bolberitz Pál
prézes, pápai prelátnak

TERÉZ ANYA HALÁLÁRA

1997. szeptember 5-én Kalkuttában elhunyt Teréz anya. 1910-ben született Szkopjében Agnese Gonxha Bojaxhiv néven egy munkás családban. Már 19 évesen misszionáriusnak állt, és látva az indiai nagy nyomort és éhínséget megalapította a „szerelem misszionáriusai” rendjét. Egész életében – Kolping Adolf szellemiségéhez hasonlóan – az elesettek oltalmazásáért, a szegények megsegítéséért küzdött. Ezért is nevezték már életében a „szegények szentjének”.

A Vatikánban a hagyományoktól eltérően máris megkezdtek boldoggá avatásának előkészületeit.

Szent Adalbert - Szent István

1997. augusztus 20.

„Hol van még egy olyan nép, amelyiknek oly tökéletes parancsai és szabályai volnának, mint ez az egész törvény, amelyet ma elétek tárok?” – hallottuk az évközi idő 22. vasárnapján.

Hol van még egy nép? – kérdezem augusztus 20-ra emlékezve –, amely szenteket fogadott be (Szent Adalbert, Szent Gellért, stb.), hogy maga is szenteket teremjen és szenteket ajándékozzon más népnek (Szent Erzsébet, Szent Hedvig)?

A közelmúltban befogadtuk Adolf Kolpingot; fogadtuk Teréz anya leányait. Reméljük, megtermékenyítenek minket, hogy új szenteket teremjünk, és másoknak is ajándékozzunk.

Te is szentté lehetsz! Jelként? Csendes szolgálatot teljesítőként? Ahogy adatik! Akarj szent lenni! Még én is megpróbálok.

(Ugye, jövőre többen leszünk a Szent István Bazilika előtt?)

A. János atya

Nemzetközi hírek

ROMÁNIA Újabb Kolping-ház létesült

A Gyulafehérvári Egyházmegyei Szövetséghez tartozó Seuca-ban (Sugág?) 1997. június 28-án avatták fel a kétemeletes Kolping-házat. A földszinten asztalos- és szabóműhelyeket létesítettek. Az első emeleten oktatótermet, egyesületi helyiséget és ifjúsági klubot rendeztek be. A második emeletén 12 személy részére alkalmas szálláshely áll rendelkezésre. Romániában jelenleg már 60 Kolping-egyesület működik, a taglétszámuk kerekén 3500 fő. A politikai változások nyomán kialakult kedvezőbb viszonyok következtében sikerült két Kolping-óvodát is létrehozni, amelyek működési költségeit az állam fedezi. Az állami szervekkel a szakmai képzés vonatkozásában is sikerült együttműködési megállapodást kötni, ami négy számítógépes képzést nyújtó Kolping-intézménynél bővített kínálatot tesz lehetővé.

A szociális és szakmai oktatótevékenység mellett a mozgalom vallásos rendezvényekben is kibontakozik. Ez év őszén valamennyi egyházmegyei szövetség zárandoklatokat szervez különböző zárandokhelyekre.

SZLOVÉNIA Gyógynövények gyűjtése és feldolgozása

Korunkban az emberek érdeklődése és bizalma újra erősebben fordul a természetes gyógyító módszerek felé. Szlovéniában nyolc Kolping Család fogott össze egy közös kezdeményezésre, amely a tagok és az egyesületek számára többszörösen is hasznosnak ígérkezik. A környező hegyek erdős vidékén gyógynövényeket gyűjtenek és ezekből különféle teákat, leveket és kenőcsöket állítanak elő, melyek közös kereskedelmi fogalmazását a maribori központ intézi.

Az egyházmegyei szövetség nagykereskedelmi áron szerzi be az egyes Kolping Családok részére a feldolgozáshoz való cukrot, alkoholt, valamint a csomagoláshoz szükséges kiserelési anyagokat.

A tagság szakmai tanfolyamon ismerkedhet meg a gyógynövények alkalmazására és a természetes gyógyszerek elkészítésére vonatkozó tudnivalókkal. A gyógynövények gyűjtése és feldolgozása egyrészt jó közösségteremtő tevékenység, másrészt a résztvevők némi mellékkeresetre is szert tehetnek. Mariborban máris tervezik a kezdeményezés további bővítését.

Harmincadik Kolping Békemenet

Az idén Svájcban, Weesenben került megrendezésre 170 résztvevővel a kétnapos találkozó, illetve emléktúra.

Kezdetben egy magánkezdeményezésként indult, néhány résztvevővel, amely később közkedvelté vált. A résztvevők Svájcban, Németországból, Luxemburgból, Dél-Tirolból, Romániából, Csehországból és Magyarországról érkeztek. A rendezvényen a nemzetközi Kolping eszme tükröződött: ismeretségeket és barátságot kötni, lehetőleg minél több résztvevővel. A jó hangulat ezt biztosította.

Közös szentmisével kezdődött a találkozó, amelyet az ismerkedés követett. Az első napon egy 14 km-es túra után, 1800 méter magasságban egy jóízű ebédrel tetőzött a napi program, amely igen változatos volt. Napsütés, zuhogó eső, meredek hegyoldalak és vidám eszmececerék tarkították a kirándulást. Este hajókiránduláson vett részt a társaság, a Walensee tavon, majd vacsora, és sok vidámsággal zárult a nap. Másnap kora reggel találkozott a már egygyé forrt résztvevők serege, és indultunk Maria Bildsteinbe, egy Mária-zarándokhelyre. A szentmisén egy bázeli jódlikórus énekelt, hatása lenyűgöző volt. Ezt követte a búcsúest, amelyből a hangulat ugyancsak nem hiányzott.

A találkozó befejeztével mindenki megelégedetten, élményekben gazdagon indult hazafelé. Az elmúlt napok hozzájárultak a nemzetközi Kolpingkapcsolatok további erősödéséhez.

N. R.

Katolikus társadalmi tanítás a demokráciáról

(Részletek XII. Piusz pápa rádióbeszédéből 1944.)

A demokrácia értéke az állampolgárokon fordul meg.

Figyelmünket ezúttal a demokrácia problematikájára irányítjuk. Meg akarjuk vizsgálni azokat a törvényszerűségeket, amelyekhez igazodnia kell, hogy kiérdemlje a mai időknek megfelelő, valódi és egészséges demokrácia nevét. Világosan ki fog tűnni ebből, hogy az egyház gondja és tevékenysége nem annyira a külső és belső szervezeti felépítésre irányul, hanem magára az emberre, aki a társadalom életének távolról sem passzív eleme, ellenkezőleg annak fenntartója, alapja és célja kell hogy legyen és az is maradjon.

Világos, hogy a szó tágabb értelmében a demokrácia különféle formákat enged meg, és megvalósítható úgy a monarchiában, mint a köztársaságban. A két kérdés, amit meg kívánunk vizsgálni, milyen tulajdonságokkal kell kitűnniük azoknak az embereknek,

1. akik demokratikus kormányzat alatt élnek, és
2. akik a demokráciában a hatalmat gyakorolják.

A reá hárított kötelességekről és áldozatokról a saját véleményét megmondani és nem kényszerülni arra, hogy meghallgatása nélkül kelljen engedelmessé válni: ez a polgárnak két olyan joga, melyek a demokráciában, amint ez már a neve is mondja, kifejezésre jut. A polgárok és a kormányzat közti ezen kapcsolat szilárdságán, összhangján és sikerességén mérhető fel, hogy mennyire egészséges és kiegyensúlyozott egy demokrácia, milyen nagy az életerejé és a fejlődőképessége... A „több és jobb demokrácia” követelésének a célja kizárólag az lehet, hogy a polgár egyre inkább olyan helyzetbe kerüljön, amelyben kialakíthatja személyes véleményét, ezt ki is nyilváníthatja és ennek megfelelően az általános közjó követelményeinek érvényét szerezhessen.

Az egészséges nemzet és a manipulálható tömeg

Ebből fakad az első szükséges követelmény és annak gyakorlati következménye. Az állam nem foglalja magában és nem egyesíti mechanikusan egy adott térségben az egyedek formátlan halmozását. Az állam ugyanis igazában csak egy valóságos nemzet szerves és szervezett egységéből jön létre. A nemzet és az alakatlan sokaság, az általános kifejezés szerinti „tömeg” két különböző fogalom. A nemzet a saját élete által létezik és

mozog, a tömeg önmagában nem tevékeny, csupán külső ráhatással mozgatható. A nemzet azoknak az embereknek az élete teljességéből él, akikből összetevődik, és annak mindegyik egyede a maga helyén és a maga módján olyan személyiség, aki tudatában van felelősségének és meggyőződésének. A tömeg ezzel szemben kívülről jövő lökésre vár és készséges játékszere azoknak, akik kihasználják ösztöneiket és érzelmeiket. Engedelmesen követi ma ezt, holnap azt a zászlót. A valódi nemzet sokaladú élete pazarló módon és gazdagon adódik tovább az államnak és annak szerveinek, ezzel mindig újra feltölti azokat megújult életerővel, felelősségtudattal és az általános közjó iránti igazi érzékenységgel. A tömeg elemi erejét az állam a saját hasznára fordíthatja, ha azt ügyesen irányítja és kihasználja. Amennyiben az állam egy vagy néhány vezető nagyra valószínűségű hatalma alá kerül, akik önző szenvedélyből fognak össze, akkor megtörténhet, hogy ezek a tömeg támogatásával, melyet már csak gépiesen működtetnek, a nemzet jobbik részére rákényszerítik önkényes döntéseiket. Az általános közjó ezáltal súlyosan és tartósan sérül, és ez a sérülés nem gyógyítható könnyen. Ebből világosan adódik egy további következtetés: a tömeg, ahogyan mi meghatároztuk, a legfőbb ellensége a valódi demokráciának és annak a szabadságról és egyenlőségről vallott eszményének.

Különbözőség ellenére is testvéri közösség

Egy nemzetben, mely méltó erre a névre, a polgár önmagában érzi saját személyiségének, kötelességeinek, jogainak és szabadságának a tudatát, embertársa szabadságának és méltóságának tiszteletével együtt. Egy nemzetben, mely méltó erre a névre, mindenféle egyenlőtlenség, mely nem önkényből, hanem a dolgok természetéből ered, mint a műveltség, a tulajdon, a társadalmi állás egyenlőtlenségei – figyelmen kívül hagyva itt az igazságosságot és a felebaráti szeretetet – nem jelent akadályt ahhoz, hogy benne az igazi közösség és testvériség szellemisége létezzen és eluralkodjon. Semmiképpen sem sértik ezek a polgári egyenlőséget, inkább megadják annak valódi jelentőségét, így tehát mindenkinek megvan az állammal szemben a joga ahhoz, hogy tisztességesen élje személyes életét azon a helyen és körülmények között, melyekbe a gondviselés szándéka és rendeltetése őt állította.

A hamis demokrácia vesztesei és nyertesei

Képzelmünk csak el, milyen látványt nyújt egy becsületes és okos emberek vezette nemzetben a szabadság és egyenlőség ezen demokratikus eszményének képevel szemben az a demokratikus állam, mely a tömegek önkényének van kiszolgáltatva! A szabadság, csakúgy, mint a személy erkölcsi kötelességei zsarnoki követelésekévé változnak át, szabad utat követelve a szenvedélyeknek és az ösztönöknek, tekintet nélkül az embertársak jogaira. Az egyenlőség gépies egyenlősítéssé, színtelen egyformasággá süllyed le. A valódi önbecsülés, a személyes cselekvés, a hagyományok tisztelete, a méltóság, egyszerűen mindaz, ami az életnek értéket ad, elsüllyed és eltűnik. Hátramaradnak az egyik oldalon az áldozatok, a demokrácia ezen hamis szemfényvesztésének a megszenvedői, amit balga módon magával a demokrácia szellemiségével, a szabadsággal és az egyenlőséggel tévesztenek össze. A másik oldalon pedig a nagyobb vagy kisebb számú nyertesek, akik értettek ahhoz, hogy a pénz vagy a kapcsolatok segítségével előnyös pozíciót és hatalmat biztosítsanak maguknak.

A személyes és az állami méltóság forrása

A demokratikus államnak, akár monarchikus vagy köztársasági berendezésű, minden más uralkodási formához hasonlóan rendelkeznie kell utasítási hatalommal, amely valódi és hatékony tekintélyen nyugszik. Az életnek és annak céljának abszolút rendje, mely az embert, aki a társadalmi élet eredője és célja, önálló személyiséggé, vagyis sértetlen kötelességek és jogok hordozójává avatja, az államot mint szükséges közösséget is magában foglalja, amely nélkül az ember nem képes létezni és élni. Mert amennyiben az emberek a személyes szabadságukra hivatkozva elutasítanak minden olyan magasabb tekintélytől való függőséget, mely a kényszer alkalmazásának jogával rendelkezik, akkor ezzel aláásnak az emberi méltóságot és szabadságot, a létnek és az életcéloknak a rendjét. Miután a személyiség, az állam és a közhatalom mindenkorai jogikkal együtt azonos alapon nyugszanak, annyira szorosan fonódnak össze, hogy kölcsönösen segítik, avagy tönkreteszik egymást. Mivel ennek az abszolút rendnek az értelem és mindenekelőtt a keresztény hit fényében tekintve nem lehet

más eredete, mint a személyes Isten, a mi Teremtőnk, úgy ebből következik: az ember méltóságát az adja, hogy az ember Isten képmása, az állam méltóságát, hogy erkölcsi, Isten szándéka szerinti közösség, a politikai tekintély méltóságát, hogy az Isten tekintélyében való részesedés. Egyetlen államforma sem hagyhatja figyelmen kívül ezt a bensőséges és felbonthatatlan kapcsolatot, minden másnál kevésbé tehetné ezt meg a demokrácia. Aki tehát hatalmat birtokol, és nem látja ezt a kapcsolatot vagy többé-kevésbé elhanyagolja azt, saját tekintélyének az alapjait rendíti meg. Hasonlóképpen fennáll a nagy veszély, hogy amennyiben ezt az összefüggést nem veszi kellően figyelembe és hivatalát nem tekinti küldetésnek arra, hogy az Isten szándéka szerinti rendet megvalósítsa, és amennyiben önös nagyravagyás és önérdék a politikai és társadalmi erkölcs lényeges követelményeit háttérbe szorítják, úgyhogy egy csupán formális demokrácia üres látszata szolgál álarcként annak, ami ténylegesen igen kevésbé demokratikus.

A parlamenti képviselők felelőssége

Csakis a célok világos felismerése, melyeket az Isten minden emberi közösség számára kijelölt, amihez hozzákapszódik a társadalmi tevékenység fennkölt kötelességeinek mélységes átérzése, képes azokat, akiket hatalommal ruháztak fel, abba a helyzetbe hozni, hogy a törvényhozói, bírósági és végrehajtói feladataikat azzal a tárgyilagossággal, pártatlansággal, igazságossággal, azzal a nagylelkűséggel és megvesztegethetetlenséggel végezzék, amely nélkül aligha lehet megvalósítani egy demokratikus kormányzást, nem lehet megnyerni a nemzet jobbik részének a megbecsülését, bizalmát és egyetértését. Az egészséges politikai és társadalmi rend alapjainak mélységes átérzése, mely megfelel a jog és az igazságosság alapelveinek különösen jelentős azok számára, akik demokratikus rendszerben, bármilyen formájú is legyen az, a nemzet képviselőiként a törvényhozói hatalmat egészen vagy részben kezükben tartják.

Mivel pedig a jogszerűen felépített demokráciában a súlypont a népképviselőben van, melyből a politikai áramlatok a nyilvános élet minden területére annak javára vagy kárára szétterjednek, azért az a kérdés, hogy milyen a parlamenti képviselők erkölcsi színvonala, gyakorlati alkalmassága, szellemi képessége, minden demokratikus kormányzás alatti nemzet számára élet vagy halál, jólét vagy nyomor, felemelkedés vagy állandó lesüllyedés kérdéseinek eldöntését jelenti.

Milyen politikusokra van szükség?

A gyümölcsöző munka teljesítése, valamint a tisztelet és bizalom elnyerése végett kell, hogy minden törvényhozói testület – amint ezt megcáfolhatatlan tapasztalatok mutatják – kiváló férfiak közössége legyen, akik szellemükben és jellemük szilárdságában kiemelkednek, akik az egész nemzet képviselőinek tekintik magukat, nem pedig egy csoport megbízottainak, amelynek saját érdeke igen gyakran lép a közjó valódi igényeihez és igazi követelményeinek a helyére. Olyan kiváló férfiakra van szükség, akik rendíthetetlen keresztény meggyőződéssel, egyenes, biztos ítéletükkel, gyakorlati érzékükkel és minden körülmény közötti világos állásfoglalásukkal tűnnek ki. Férfiak, akik világos és egészséges értékítélettel, szilárd és egyenes akaratral rendelkeznek, és mindenek előtt olyan férfiak, akik a tekintélyük által, amelyet a tiszta lelkiismeretük kisugároz és maguk körül szétáraszt, képesek arra, hogy polgártársaik vezetői és irányítói legyenek. Különösen olyan időkben fontos ez, amikor a nemzeteket sújtó bajok közepette könnyen befolyásolhatókká lehetnek, és ki vannak téve annak a veszélynek, hogy tévednek vagy megtevesztik őket. Férfiakra van szükség, akik az átmenetek korában, melyeket mindig szenvedélyek, véleménykülönbségek, ellentmondásos programok szorongatnak és osztanak meg, kétszeresen kötelességüknek érzik, hogy a nemzet és az állam vérkeringésébe, mely ezer láztól ég, a tisztánlátás, a segítő jóság, a mindenki számára egyenlő jog, az egység és a nemzeti egyetértés lelki gyógyszerét igaz testvéri szeretettel adagolják bele.

Az egészséges nemzet tisztességes vezetői

Azok a nemzetek, amelyek lelki és erkölcsi adottsága még egészséges és termékeny, saját maguk közül találják meg a demokrácia hírnökeit és eszközlőit, akik rendelkeznek ezekkel a tulajdonságokkal és képesek ezek érvényesítésére. Képesek a világnak is átadni ezeket. Ahol viszont az ilyen vágású férfiak hiányoznak, ott mások fogják helyüket elfoglalni és a politikai tevékenységet becsúgyuk színterévé teszik, a dolgokat olyan irányba terelik, amely nekik, saját kasztjuknak, saját osztályuknak lesz előnyös. Hiszen köztudomású, hogy az egyéni érdekek hajszolása kizárja látóteréből a valódi általános közjót és azt veszélybe sodorja. Az egészséges demokrácia, amely a természeti törvények és a kinyilatkoztatott igazságok megváltoztathatatlan alapjain nyugszik, határozottan szegül szembe a politikai romlottsággal,

amely az állam törvényhozásának zabolátlan és határtalan hatalmat enged meg, és amely magát a demokratikus rendszert is, a csalóka ellenkező látszat dacára, egészen világosan önkényuralommá változtatja át. Az állami teljhatalom valójában téves alapelv, mely szerint az állam tekintélye korlátlan, és vele szemben – még akkor is, amikor hatalomvágyó igyekezetének szabad folyást enged és ezzel átlépi a jó és a gonosz közti határt – nem lehet egy magasabb, erkölcsileg kötelező törvényt segítségül hívni. Az ember, aki helyes fogalmakkal rendelkezik az államról, a tekintélyről és a hatalomról, amellyel őt a társadalmi rend örekként felruházták, nem fogja megsérteni annak a pozitív törvénynek a felségét, amely a természetes alkalmazhatósága határain belül marad. A pozitív emberi törvény ezen fensége csak olyan mértékben támadhatatlan, amennyiben megegyezik – vagy legalább nem áll ellentmondásban – az abszolút renddel, melyet a teremtő hozott létre, és amely az evangélium kinyilatkoztatása által került új megvilágításba. Tartós érvényű csak akkor lehet, ha tiszteletben tartja azokat az alapelveket, amelyekre az emberi személyiség, az állam és a közhatalom támaszkodnak. Ez az ismertetőjegye minden egészséges kormányzati formának, beleértve a demokráciát is. Ismertetőjegy, melynek alapján kell megítélni minden egyes törvény értékét...

Egy ifjú Kolping tag
Szombathelyről

KOLPING írásából

A demokrácia veszélyei és sikeres működésének feltételei

Sokan és sokszor emlegetik manapság a demokráciát. Valamiféle csodaszereként állítják oda a társadalmi problémák megoldására. Pedig a demokratikus keretek önmagukban nem oldanak meg semmit. A rendszer csak akkor működik, ha az államalkotó nemzet többsége öntudatos, tisztességes és felelős polgárokból áll, melyek közül önzetlen és a nemzet javáért áldozatokat is vállaló vezetők támadnak. A csak saját kicsinyes ügyeivel eltelt emberekből összetevődő tömeg viszont könnyen félrevezethető hangzatos ígéretekkel. A hatalmat így könnyen kaparinthatják meg olyanok, akik értenek a tömegek manipulálásához, akik összefonódásuk révén korlátlan befolyást szereznek a demokratikus látszat mellett is.

A demokrácia lényegét és sikeres működésének feltételeit XII. Piusz pápa fél évszázaddal ezelőtt fogalmazta meg. Megállapításai döbbenetesen időszerűek és figyelmeztetőek mai hazai körülményeink között. Kolping atya pedig 140 évvel ezelőtt fejtette ki véleményét a társadalmi és politikai bajokról és azok orvoslásáról. Néhány idézetével érzékeltethető, mennyire összecseng Kolping elemzése a pápa gondolatmenetével:

Kolping Adolf a tömegek félrevezethetőségéről így vélekedett:

„Az emberek sokasága akkor nevezhető tömegnek, ha bedőlné a bármely oldalról jövő szép ígéreteknek, és ezekre alapozná reményteljes terveit. A tömeggel kecsegtető ígéretek kilátásba helyezése nélkül semmit sem lehet elérni. Az már kevésbé számít, hogy később be lehet-e tartani az ígéretekkel, meg lehet-e valósítani a kilátásba helyezett dolgokat. A tömeg mindent elhisz, és képes szinte a lehetetlenben is reménykedni, akárhányszor kénytelen bár utólag megtapasztalni, hogy az ígérgetők csak mellébeszélnek.”

A tömegemberrel szemben a megbízható polgárban látta a jövő zálogát:

„A nemzet boldogsága az egyének személyes megbízhatóságán, a vallásos és polgári erényeken nyugszik, jövője pedig a felkészült ifjúságán és semmi másokon. Az emberiség nem holt tömeg, melyet társadalmi kísérletekkel át lehet alakítani. Lassan és folyamatosan halad a romlásába, és csak lassan és folyamatosan következhet be javulása.”

Az anyagi jólét mellett a magasabb erkölcsi színvonalat tartotta fontosnak:

„Az 'általános közjó' alatt nemcsak az általános magasabb életszínvonalat értjük, bár ezt is mindenképpen fontosnak tartjuk; mégis elsősorban azt a magasabb erkölcsi színvonalat, mely az anyagi jólétnek egyáltalában képes megadni a megfelelő tartást, értéket és értelmet... Az általános közjó alapját nem az egyes emberek által felhalmozott anyagi javak, hanem a lakosság többségének személyes kiválósága képezi.”

A bajok orvoslása csak a kereszténységhez való visszatéréstől várható:

„A becsületesség és a tisztesség, mely a lelki ismeretből, vagyis az istenfélelemből fakad, az embernek a legelső személyes erénye és éppen ezért a legelső társadalmi erénye is. Ezekhez csatlakoznak a többiek is, illetve úgyszólván ezekből származnak... Amint a bűn, mint az Isten elleni lázadás, elorsvasztja az emberben a szabadságot, úgy a kereszténységtől való elszakadás az oka a társadalom és politika világában jelentkező végtelenül sok szenvedésnek, melyek terhe alatt nyög a világ és melyek a továbbiakban még rá fognak nehezedni... Ami lényegében a jelenlegi társadalmunk világát annyira megrontja és jövőnket még aggasztóbb sötétségbe burkolja, az az igazi, tevékeny vallás hiánya.”

„Ha ugyanis az ember elveszti az Istenbe vetett hitét, akkor kénytelen annál mohóbban a világi javak után kapkodni és azokból annyit megszerezni, amennyit csak bír. Amilyen mértékben nőnek az igények, mindenki egyre többet igyekszik megszerezni, olyan mértékben csökken a bizalom, terjed a csalás, a becsületesség. Szükségképpen mindenki csak a saját javát keresi, egyre kevesebbet törődik embertársai gond-jaival és nem válogat az eszközökben sem, amelyekkel célját elérheti. Így válik az általános lelkiismeretlenség társadalmi nyomorúsággá... Ha az ember már nem fél Istentől, akkor nem riad vissza semmi mástól sem, sem ítélettől vagy megtorlástól, sem pokoltól, sem örökkévalóságtól.”

A nemzet vezetőit igazán csak az önfeláldozó szolgálatuk minősíti:

„Aki az embereket meg akarja nyerni, annak a szívét kell zálogul adnia. A szívnek, az igazi szeretetnek a tettekben kell beigazolódnia. A valódi szeretet a hűségében ismerhető fel, nem az ígérései, hanem a tevékenysége szerint lesz értékelhető. Amint egyre jobban felismerhető az ügy iránti önfeláldozó szeretet, úgy az egyre inkább mások szívét is megragadja, és minél önzetlenebbül adja oda magát, annál biztosabban és tartósabban fog másokat is megnyerni. Ez a szeretet a tekintély forrása, mely előtt a szív annál készségesebben hajlik meg, minél inkább csak a jót tapasztalta meg. Aki a tekintélyt más úton akarja megszerezni, megkaparintani, titokban vagy nyíltan kierőszakolni, az valójában sohasem fogta fel az ember természetét és az igazi tekintély lényegét...”

Lakitelek

A Csepeli Kolping Család meghívót kapott Bagi Ferenc, lakitelki plébánostól, akinek kertjében fiataljaink egy hétig táborozhattak, térítésmentesen, hogy vegyünk részt augusztus 16-án a Szent István kápolna felszentelési ünnepségén, amelyet István fejedelemmé választásának ezredik évfordulójára építettek

újonnan Népfőiskola területén. Nagy lelkesedéssel, zászlónkkal indultunk a Tiszához. Tiszakürtön megtekintettük a sokak által még nem ismert gyönyörű arborétumot, majd megszemlélvén egyik nagycsaládos buzgó családtagunk tiszainokai gazdaságát, jókedvűen fogyasztottuk el barátunk által „felajánlott” birkából és tisztos juhászának tudásával elkészült, osztályon felüli fzekeket rejtgető pörköltet, amely erőt adott a délutáni bőséges lakitelki programokhoz.

15 órától hallgathattuk a Szent Istvánról elhangzott történelmi előadásokat, neves történészek fogalmazásában. Majd 17 órakor, lovaskísérettel megérkeztek a szentelést végző egyházi képviselők. Több ezer magyar jött össze ezen a délutánon és mi, 42-en, a magasra tartott zászlónk köré gyűlve örültünk, hogy itt lehetünk. Büszkék voltunk a Kolping zászlóra, hiszen csak a mi zászlónk képviselt egyesületi jelenlétet is. Ezen délután kitüntetettjei; ünneplői, mindnyájan úgy érezhették, hogy egy új zarándokhely, történelmi emlékhely születik a kápolna bűvkörében: a szebb jövő és az igazi demokrácia zarándokhelye.

Európai Kolping-tábor Esztergomban

Már ez év elején véglegessé vált, hogy az idén ismét Esztergomban rendezi meg a Kolping Jugend Európa – hazánkban immár másodszer – nemzetközi ifjúsági táborát. A tervezett programot az országos vezetőség is jóváhagyta. Kérte azonban, hogy minél több magyar fiatal kolpingos vehessen részt e szép nyári találkozón, mivel a kijelölt kollégiumban 210 fő részére van szálláshely. Mely Kolping családok fiataljai kaptak meghívást, nem tudjuk. Valószínű, az országos ifjúsági titkár állította össze a táborozásra meghívott magyar fiatalok névsorát. Feltételezzük az előkészületek alapján – és szomorú lenne, ha nem így történt volna –, hogy az esztergomi és környéki Kolping-fiatalok mindenképpen kaptak meghívást az előadásokra és megbeszélésekre, játékokra, hiszen őket nem kellett sem elszállásolni, sem étkeztetni. Vagyis, a helybeliek mindig élveztek a múltban ilyen lehetőséget a hivatalosan meghívottakkal egyenrangúan. Sajnálom, hogy a záróünnepségre kapott meghívásnak nem tudtam eleget tenni, ezért lestem a postát, a sajtót, csak megjelenik egy örömteli beszámoló az európai Kolping-fiatalok vidám együttlétéről, valami összefoglaló, kiértékelés a Kolping családok számára. Nagyon fontosnak tartom, hogy ilyen nagy találkozóról azonnal kapjon tájékoztatást a mi ifjúságunk, arról, hogy sikerült-e helytállnia fiataljainknak.

Augusztus 4-én, legnagyobb meglepetésemre, titkárunk elhozta a Népszabadság aznapi számát, amelyben két hasábon részletes tudósítást olvasható az esztergomi nemzetközi Kolping-táborról. Vártam, vártam, csak olvashatunk valamit erről egy katolikus sajtóorgánumban is. Az Új Ember Hírek rovata röviden csak annyit írt, volt egy nemzetközi Kolping-találkozó – semmi más.

Kissé meglepő, hogy az MSZP lapja ír részletes tudósítást – világnézeti hovatarozástól függetlenül –, amelyben azt emeli ki, hogy az ifjúsági tábor lényege a találkozások lehetőségének biztosítása. Ezért – írja továbbá a lap – teljesen mindegy, hogy például cserkészek, vagy más szervezetek rendezik ezeket az ifjúsági találkozókat, lényeg, hogy találkozhassanak!

Vajon hányan olvasták ezt a beszámolót felnőtt és ifjúsági tagjaink közül és mit szólnak hozzá?

ZOLTAI FERENC

Nemzetközi hírek

CSEHORSZÁG

Országos Kolping kaszáló bajnokság

Az elmúlt évhez hasonlóan a Csehországi Kolping Szövetség az idén is meghirdette az országos fűkaszálási bajnokságot. Zdarban mintegy 3000 néző előtt több mint száz résztvevő mérte össze tudását. A legfiatalabb versenyző 16 éves volt, a legidősebb 85! Mindegyik versenyzőnek a rétek egy 10x10 méteres területét kellett lekaszálnia. A pontozásnál figyelembe vették a munkához szükséges időt és a kaszálás minőségét is.

A rendezvény az ország figyelmét felhívta a Kolping Szövetségre, mert nemcsak újságok írtak az eseményről, hanem a rádió és a televízió is helyszíni közvetítést sugárzott a versenyről.

KENYA

Állandó növekedésben...

Kenyában az intenzív felkészítő oktatásnak köszönhetően az utóbbi hónapokban ugrásszerűen nőtt meg az egyesületek száma. Ma az ország 22 egyházmegyéjének a felében már 118 Kolping Család jött létre, és 15 további alakulás előkészítés alatt van.

A folyamatos növekedés annak is köszönhető, hogy a tagság számára szervezett különböző mezőgazdasági programok igen hasznosaknak bizonyultak. A tagság többsége kis parasztokból áll. Nagyon érdekli őket a mezőgazdasági tanácsadó program, valamint a sertés- és baromfitegyesítést és a korszerű növénytermesztést bemutató tangazdaságok. Sokan jelentkeznek a Kilima Mbogo-ban létesült szakiskolában az asztalos és a kőműves szakmákban történő kiképzésre. Igen fontosak még azok a létesítmények, melyek egy egész környék számára nyújtanak szolgáltatásokat, mint például egy kukorica-malom vagy egy körzeti kölcsönkönyvtár.

KÖRZETI HÍRADÓ

A Magyar Kolping Szövetség

tizenhét árvízkárosult lengyel gyermeket látott vendégül Mátrafüred-Sástón.

ÉSZAK

Kolping-ház szentelés Szentendrén

Ha szikáran fogalmaznánk egy mondatba belefére a hír: 1995. június 15-én, vasárnap a helybéli prézes felszentelte a Kolping-házat.

Nekünk, szentendreieknek persze sokkal nagyobb élmény volt ez, amit szeretnénk ezúton minden érdeklődővel megosztani. A jelentősége pedig a mi Kolping családjunk életére, munkájára nézve felbecsülhetetlen jelentőségű. Az tudja csak igazán, aki otthon, bázis nélkül próbált már életre hívni és életben tartani közösséget.

A romantikus hangulatú belvárosban álló ütött-kopott, talán kétszáz évesnél is vénebb házacska, mit sem mutat kívülről a nagy belső átalakításról. A három kishelyiséges lakás pompás új közösségi terem épült át. A friss illatot árasztó fehér falak puritán egyszerűségét e napon két zászlónk (az egységesített fekete-narancs, és megbecsült relikviánk, a 30-as évekből származó nemzeti színű régi „legényegyleti”) és sok virág díszíti. Közben a régi egyletiek életét és a mi csetlő-botló újrakezdésünk eseményeit ábrázoló tabló, és legöregebb tagunk – a 86 éves, mindig mesélő kedvű Luy János bácsi – jóvoltából a régiék megsárgult csoportképe látható.

Ünnepségünket jelenlétével megtisztelte Kállay Péter úr, Szentendre város polgármestere, a városi önkormányzati testület több képviselője, a polgármesteri hivatal több munkatársa, a helyi sajtó kiváló riportere, a Magyar Kolping Szövetség részéről az Északi Körzet titkára, Halászné Gambár Mária és még sokan mások. A polgármester úr beszédében röviden vázolta a két évvel ezelőtti eseményeket. 1995 késő őszen a helyi önkormányzat egyhangúlag döntött javunkra a már régóta lakhatatlan és lakatlan közműveitől részben megfosztott épület további sorsáról.

Jármy Elemér barátunk és elnökünk beszédében köszönetet mondott mindazoknak, akik tevékenységükkel részt vettek az építési munkákban. A beszéd felidézte bennünk az elmúlt 2 év jelentősebb eseményeit.

Ezek után került sor a házszentelés és jelenlévők megáldásának szertartására, melyet Blankenstein György atya, prézesünk végzett el. Együtt fohászokodtunk, hogy a ház mindig teljék meg élettel, hogy a kolpingi életmű szellemében a modern élet kihívásainak megfelelően tudjunk mindig tevékenykedni a mások és saját javunkra. A szertartást szerény fogadás, közvetlen beszélgetés, majd a szemközti Péter Pál templomban hálaadó szentmise követte.

Jámbor Dénes

KELET

Az egriek

Csikszeredában jártak

Több, mint egy éve tervezett kirándulásunk valósult meg ez év augusztus 7. és 11. között a Csikszereda-tapolcai Kolping Család meglátogatásával. Kolozsvárott és a Tordai hasadéknál tartott pihenők után a késő esti órákban érkezünk meg a plébániára, ahol Boros Károly atya és Török Csaba, az ottani Kolping Család elnöke, valamint a család több tagja fogadott minket. Nagy szeretetüket öt napon át érez-

tük, gondoskodtak rólunk, amikük volt, megosztották velünk.

A három éve alakult Kolping család kevés tapasztalattal rendelkezik, külföldi kapcsolatai nincsenek. Taglétszámuk 25–30 fő. A plébánia nem régen kapott vissza egy romos állapotban lévő kultúrházat, amelyet most újítanak fel, rendkívül áldozatos munkával. Közös beszélgetésen elmondtuk, hogy az Egri Kolping Család milyen tevékenységet folytat, hogyan kapcsolódik be az egyházi és városi rendezvényekbe, milyen anyagi forrásokkal rendelkezik. A szóbeli segítségén túlmenően pénzügyadománnyal is segítjük a Kolping Családot.

Utazásunk másik, lényegesebb célja, hogy a Kolping tagokkal személyes ismeretséget létesítsünk, barátságot kössünk. Az ismerkedés gyorsan ment, mert családoknál kaptunk szállást és a szeretet, az azonos eszme szálai gyorsan összekötöttek bennünket. A barátságot viszontlátogatásukkal szeretnénk megerősíteni. A megható találkozások sokáig megmaradnak emlékezetünkben. A szárhegyi kastély parkolójában autóbushoz jött egy idősebb férfi és megkérdezte honnan jöttünk. Fia, menyé a változások Magyarországra távozott, azóta hírt nem hallott felőlük. Minden magyar autóbushoz kijön és megnézi, hogy az utasok között nincs-e ott az ő fia. Sajnos, ismét csalódnia kellett. Szóban alig tudtunk választ adni egy 80 éves bácsi kérdésére: „Kedveseim, szeretnek-e bennünket még odaát?” Szemünk homályosodott el, szívrünkkel mondtuk ki az igent.

Látnivalókban sem szűkölködünk. Megnéztük a madéfalvi emlékművet, gyönyörködtünk a Gyilkos-tó természeti szépségében, leszálltunk a paradisi sóbányába. Megnéztük a 20. arcsói fazekas vásárt, Korondon a gyönyörű népművészeti termékeket, a Petőfi-emlékművet Fehéregyházán, Segesvár mellett.

Amit megtanultunk: a szeretet nagysága nem a pénztől, a gazdagságtól, a jóléttől függ. Az erős remény átsegít a nehézségeken.

Köszönetet mondunk a szíves vendéglátásért, a sok-sok munkáért, a búcsúest vidámságáért, a találkozásiért.

Bisztriczki László
világi elnök

IFJÚSÁGI HÍREK

Európai Kolping Ifjúsági Tábor Esztergomban

Segesvár régi emlékmű
Egriek Csíkszeredán

Kézművesnap

Körzeti ifjúsági tábor Sármelléken

„Mi is építünk.” Ezzel a jelszóval gyűlt össze 150 fiatal 1997. július 27. és augusztus 2. között az Európai Kolping Ifjúsági Táborban, Esztergomban. 11 ország fiataljai fogadták el a magyar Kolping-ifjúság meghívását. Nem is olyan egyszerű feladat egy héten át 150 fős csoportot vendégül látni! Az egyiknek rövid az ágy, a másik a szúnyogoktól nem tud aludni, a harmadik saját zuhanyozót szeretne és egy negyediknek nem ízlik a magyar koszt. Ezen a héten tehát elsősorban és fokozottan a szolidaritásról, tapintatról és megértésről volt szó. Különösen ki kell emelni az Esztergomi Kolping Szakképzőben egész héten át nyújtott kitűnő ellátást. Ebben az iskolában hátrányos társadalmi helyzetű fiatalokat képeznek ki a gasztronómia tudományában. Az elszállásolás a Kőrössy László kollégiumban történt.

A nyitó szentmise az esztergomi bazilikában volt, ahol dr. Dékány Vilmos, esztergomi segédpüspök celebrált. A résztvevők programjának egyik érdekes pontja egy parlamenti játék volt, a peremcsoportok hátrányos megkülönböztetéséről a munkahelyen. A résztvevők élénk vitát folytattak a toleranciáról, az integrálódásról és az előítéletekről.

Vendégeinkkel megtekintettük Budapesten a Parlamentet. A látogatás után

egy dél-tiroli résztvevő megállapította, hogy mennyire komollyá vált számára a parlamenti vita, éppen az igazi Országházban. Természetesen nem maradhatott el ez alkalommal a Mátyás templom, a Vár és a Váci utca megtekintése sem. Másnap az európai fiatalok munkanélküliség volt a kitűzött téma. Szerepjáték keretében szimulálták az egy üzem áttelepítését „Kisbörországba”, amely az üzem szükségszerű racionalizálásával és a fiatal munkavállalók elbocsátásával járt.

A sokféle vélemény figyelembevételével közösen keresték a munkanélküliség megoldásának lehetőségeit egy közös Európában. Egyik magyar lány elmondta, hogy sohasem váltak számára ennyire szemléletessé a munkanélküliség különféle szempontjai. Önzéssel nem oldhatjuk meg a problémákat. A szolidaritás és a kompromisszum-készség az Európába vezető út. A programban szerepelt még egy kiruccanás a magyar történelembe. Visegrádra. A lovagigtorna és a történelmi emlékek segítettek a fiatalokat, hogy beleéljék magukat a magyar történelembe. A jól sikerült kirándulást a lepencei fürdőben hűsítő lubickolással fejezték be a fiatalok. Esténként a résztvevők ismerkedhettek a magyar kultúrával. Egy gyöngyösi tánc-

Az esztergomi tábor

együttes magyar táncokra oktatta a fiatalokat. A pécsi Szélikialtó zenekar a magyar lírába és zenébe vezette be a tábor résztvevőit.

Péntek délután megkezdődött az Eurotábor ünnepélyes záróünnepsége az esztergomi Kolping Iskola nagytermében. A vitajátékok eredményét Georg Zoglauer, Robert Tezle és Barbara Danninger ismertette. Vendégként megjelentek Noszkó-Horváth Péter, a Külügyminisztérium Integrációs Bizottsága nevében, dr. Korinek László, tiszteletbeli német konzul, a Magyar Kolping Szövetség világi elnöke, és Otto Jacobs, az Európai Kolping Ifjúság ügyvezetője.

A résztvevők elfogadták a Kolping-ifjúság állásfoglalását az európai fiatalok munkanélküliségéről. Korinek úr megegyezően köszönetet mondott minden fiatal európai vendégnek. Felkérte őket, hogy saját hatáskörükben vegyék kézbe a problémák megoldását és a feladatok teljesítését. „Ne kövessétek el a mi hibáinkat, hanem tanuljatok belőlük, akkor egy kicsit megváltoztathatjátok a világot és jogotok lesz elkövetni saját hibáitokat.”

Otto Jacobs úr rámutatott, milyen fontos a Kolping-ifjúság számára, hogy dolgozzék a jövő Európájának környezetbarát, szociális piacgazdaságáért. Az élet komolysága és az élet öröme már a múlt században is Adolf Kolping érényeihez tartozott. A tábor egyedülálló eseménye a sajtókonferencia, melyre a magyar sajtó számos képviselője és a katolikus televízió is eljött. Ez jó alkalom volt arra, hogy a magyar Kolping-ifjúság bemutatassa tevékenységét. A sajtókonferencia utáni zárómulatságon minden nemzet ízelítőt adott saját hazája szellemi kincseiből.

- Buxe -

Körzeti ifjúsági tábor Sármelléken

A nyugati körzet – úgy mint Ajka, Berhida, Felsőpáhok, Jásd, Körmen, Kőszeg, Nemesvámos, Vaszar, Várpalota, Szombathely, Zalaegerszeg, és vendégként Budapest – fiataljai július 13-tól 20-ig ifjúságvezető-képző táborban vettek részt Sármelléken.

Harminchárman voltunk állandó tagok, de vendégeinkkel, előadóinkkal együtt negyvenhatan vettünk részt a programokon. A nyolc nap alatt rengeteg esemény gazdagította a táborozók életét. Az első napon – az időjáráshoz igazodva – Keszthelyen voltunk. Kedden az alsópáhoki plébánia közösségi termében folytak a foglalkozások. Két neves előadót hallgattunk meg és nagyon érdekes kérdésekről beszélgettünk. Deák Ákos atya szerepjátékos módszerrel, Birher Nándor, szociológus remek vitaindítóval mozgatta meg a csoportokat. A következők napon kipróbáltuk ügyességünket néhány kézműves mes-

tertségben. Babát szőttünk, gyűrűt és láncokat fűztünk gyöngyből, a gyöngyszövést is megtanultuk, majd szalmát fontunk. A kézművesnap végén az elkészült munkákból szép kiállítást rendeztünk. Csütörtökön „sűrű” napunk volt. Előkészítettük a programokat szombatra, a kányavári körzeti Kolping sportnapra, ahol nekünk kellett vetélkedőket, játékokat levezetnünk. Délutánra vártuk Földi István atyát. Vele együtt tartottunk keresztutat szállásunk kertjében, amelyhez 2-2 ember készített állomásokat és elmékedéseket. Ezután Földi atya remek előadása következett, amelyben korunk problémáira, veszélyeire hívta fel a figyelmet nagyon szemléletes példákkal. Az előadást követő beszélgetés után Alsópáhokra autóztunk, ahol az üdülőközpont parkjában vállaltunk kerti munkát. Munka után jutalmul egy rendkívüli fürdési lehetőséget kaptunk a Kolping Hotel uszodájában. Az esti-éjjeli lubickolás jól kifizasztott mindenkit.

Pénteken fórumot tartottunk. Itt alkalmunk nyílt megbeszélni a fiatalok helyét, feladatait, problémáit a Kolping Családon belül, és értékes ötleteket kaptunk egymástól. Az esősre fordult időjárás sem akadályozta meg a remek hangulatú búcsúestet, amely discóval kezdődött és néhány kitartó fiatal számára reggelig tartó játékkal fejeződött be. Ennek ellenére szombaton mindenki igyekezett a legtöbbet nyújtani, ugyanis nehéz feladattal álltunk szemben. Az évente megrendezésre kerülő Kolping Napot a rossz idő miatt a Kányavár helyett az alsópáhoki kultúrotthonban kellett megtartani. Az időjárás miatt a vártnál jóval kevesebben jöttek el, de nekik remélhetőleg sikerült egy vidám napot szerezniük. Mi mindenestre nagyon jól szórakoztunk a tréfás vetélkedőkön, és a zsíroskenyér kenő és díszítő verseny után mindenki kedvére lakmározhatott is.

Vasárnap a rendrakást, takarítást, címcserét követően nehéz szívvel vettünk búcsút egymástól, hiszen a rövid idő alatt nagyon jó kis közösséggé formálódtunk. Ebből a cikkből sok minden kimaradt, a közös szentmisek, imák, elmékedések, énekek, egyéni örömök és bánatok, de ezeket hitelesen leírni úgysem lehet, mert azt meg kell tapasztalni, amikor harminchárom fiatal együtt van és Jézus is ott van közöttük.

Szabó Renáta

A sármelléki ifjúsági táborról dicséretes módon még egy további beszámoló is érkezett szerkesztőségünk címére Verő Veronika és Schröter Tamás tollából. Az ő írásukból az ismételtek elkerülése céljából – megértő beleegyezésükben bízva – csupán a kiegészítő információt tartalmazó részleteket hozzuk az alábbiak szerint:

Az első napon az addig zord időjárás kegyes volt hozzánk, aminek köszönhetően Keszthelynél megfürdöttünk a Balaton

hűs vizében. Ezt követően a szálláshelyünktől 6 km-re lévő Alsópáhokra látogattunk, ahol a plébánián Deák Ákos balatonakali plébánossal és családsegítővel beszélgettünk a mai ember helyzetéből adódó problémákról, majd Birher Nándor tanár (Veszprémi Hittudományi Főiskola) tartott „Merre tart a világ?” címmel előadást. A szokásos lelkinapon keresztutat végeztünk, valamint Földi István csabrendeki atya vezetésével a fogyasztói társadalom káros hatásait elemeztük. Az utolsó előtti napon vitafórumot rendeztünk a Kolping ifjúság mai helyzetéről, illetve jövőjéről. Amilyen jó volt az idő a tábor elején, olyan rosszra fordult a végére. A július 19-i tradicionális kányavári (Kis-Balaton) Kolping-találkozó, amelynek szabadidős programját (vetélkedő, szórakoztató műsorok) mi szerveztük meg, sajnos, elmosta az eső. A rossz idő miatt az alsópáhoki művelődési házban gyűltünk össze, a tervezettnél kisebb létszámban. A tábort búcsúest zárta. Reméljük, hogy a résztvevő fiatalok az itt gyűjtött ismeretek és ötletek segítségével hozzájárulnak a helyi Kolping Családok életének gazdagabbá tételéhez.

Verő Veronika és Schröter Tamás
Zalaegerszeg

Kolping találkozó Berhidán

Augusztus hó 2-3-án találkoztak a nyugat-magyarországi Kolping családok fiatal tagjai. A kétnapos rendezvény első programja egy akadályverseny volt, amely egy berhidai kolpingos pincéjéhez vezetett. Itt bográcsban készült gulyáslevessel és pogácsával fogadták a beérkező csapatokat berhidai felnőttek, akiknek kedves segítségüket ezúton is szeretnénk megköszönni. Rövid pihenő után, tréfas lovagi tornával a plébánia udvarán folytatódott a program, melynek lovagi győztesével a várkisasszony osztotta meg koronáját és királyságát.

Este gitáros szentmisén vettünk részt. A szentmise kertében dr. Kollár Katalin pszichológus előadása hangzott el: Örültség ma kereszténynek lenni? – címmel. A szentmise után eredményhirdetés, focimeccs, tábortűz, közös éneklés, szalonnasütés következett. Ezen a napon vendégünk volt Fodor Balázs atya és Zugor Emi néni is. Végül a legkitartóbbak hajnalig tartó játékkal fejezték be a gazdag programú napot. Vasárnap a szentmise után közös játékokkal mulattuk az időt, mivel az időjárás az eredeti programot meghiúsította. A közös ebéd után a távolról érkezett vendégek is elbúcsúztak. Szép volt ez a két nap, ahol 96 dunántúli kolpingos jött össze. Köszönjük nektek, fiatalok, hogy eljöttetek és reméljük, jövőre ismét találkozhatunk!

EGYHÁZI FIGYELŐ † EGYHÁZI FIGYELŐ

NÉPSZABÁDSÁG

Történelmi megállapodás a Vatikánnal

II. János Pál pápa magánkihallgatáson fogadta Horn Gyulát

A Szentszék és a magyar kormány részéről is történelminek minősített megállapodást írt alá tegnap Rómában Horn Gyula és Angelo Sodano bíboros, a Vatikán miniszterelnöke. A magyar kormány és a katolikus egyház közti részleges megállapodás aláírása után II. János Pál magánkihallgatáson fogadta Horn Gyulát.

Az ünnepélyes aláírási ceremónián részt vett Jean-Louis Tauran, a Vatikán külügyminisztere. A magyar püspöki kar delegációját Seregély István, egri érsek, a Magyar Püspöki Konferencia elnöke vezette.

A Magyarországon a legutóbbi időkig vitákat kiváltó megállapodás öt fejezetből áll, s négy alapvető kérdést tárgyal. Általános része az egyház jogi státusát szabályozza. Ezenkívül hosszútávra rendezi az egyházi intézmények és az állam kapcsolatának anyagi és egyéb vonatkozásait, beleértve az egyházi iskolák és a karitatív intézmények finanszírozását. A harmadik téma az egyházi ingatlanok visszaadása, a negyedik pedig az egyház működésének javadalmazása. A nagy gonddal előkészített ceremónia ünnepi hangulatát az aláírás pillanatában apró technikai akadály zavarta meg. Nem fogtak a vatikáni protokoll által kikészített tollak. Horn Gyula ezért saját töltőtollát adta kölcsön Sodano bíborosnak, megjegyezve: örül, hogy végre segédkezet nyújthat a Vatikánnak.

Az aláírást követően Sodano bíboros és Horn Gyula röviden méltatták a dokumentum történelmi jelentőségét. Beszédekben egyikőjük sem tett említést azokról a koalíción belüli vitákról, melyek az aláírás előkészítését kísérték.

A Vatikán miniszterelnöke elsősorban a magyar kormány és a katolikus egyház kölcsönös megegyezési szándékát mélt

tatta, kiemelve a budapesti apostoli nuncius meghatározó szerepét a szerződés létrejöttében. Sodano bíboros leszögezte: a megállapodással a katolikus egyház nem jut privilégiumokhoz. A Szentszék nevében reményét fejezte ki, hogy a szerződést mindkét fél a lehető legrövidebb időn belül ratifikálja. „E megállapodás ugyanis példaként szolgálhat a kommunizmust magá mögött hagyó országok számára is az állam és az egyház közötti gazdasági jellegű problémák megoldásához” – hangsúlyozta. Sodano bíboros szerint a megállapodással olyan új fejezet kezdődik a kétoldalú viszonyban, ami méltó a magyar állam és az Apostoli Szentszék ezeréves kapcsolataihoz.

Horn Gyula válaszában úgy értékelte, hogy a dokumentum megteremt az alapot az egyházak esélyegyenlőségéhez, a köz szolgálatában végzett tevékenységéhez. Nyilvánvalóvá teszi, hogy az egyházakat nem érheti hátrányos megkülönböztetés a világi szervezetek részéről – és viszont. A miniszterelnök köszönetet mondott a Szentszéknek és a magyar püspöki karnak a „megértésért és önmérsékletért”. Azért, hogy messzemenően figyelembe vették az átalakulás terheit viselő Magyarország gazdasági érdekeit, s készek segíteni a meginduló kedvező folyamatokat. Horn Gyula értékelése szerint az egyezmény felszámolja az utolsó maradványát is annak a kiszolgáltatottságnak, amelyet a római katolikus egyház a hatalommal szemben elszenvedett. A kormányfő emlékeztetett rá: tavaly februári, vatikáni látogatásakor állapodott meg a vitás kérdések tárgyalásos rendezéséről „Teljesítettük, amit vállaltunk, az egyezmény ezért az adott szó hitelességének üzenetét is hordozza” – mondta.

A ceremóniát követően II. János Pál pápa néhány perces magánkihallgatáson fogadta a magyar miniszterelnököt, aki a lengyel szentek életéről szóló XV. századi művet ajándékozott a katolikus egyházfőnek.

1997. június 21.

A Kolping iskolaügy joggal lehet büszke Fodor Tamás igazgató úrra, aki a péti Kolping Szakiskolának és a várpalotai 8. számú Általános Iskolának is az igazgatója. Eddigi pedagógiai és nevelő munkája a művelődési és közoktatási miniszter által adományozott kitüntetésben, az Arany Katedra-díjban is elismerésre került. A gratulációkat fogadd sok szeretettel és egyben kívánunk neked sok erőt és örömet, hogy a jövő fiatalságát még sokáig egyéniséged varázsával vezessed!

Mohos László

Saját harcaink a saját arcaink

Diákjai rajonganak érte, kollégái esküsznek rá. A hivatalos „felsőbb szervekkel” gyakran került és kerül összetűzésbe. Sokan nehezen viselik öltözködését, magatartását, a világ-gal kialakított viszonyát. A közelmúltban Arany Katedra-díjjal tüntették ki, nem is akármilyen ajánlásra. Fodor Tamásnak hívják, a várpalotai speciális tantervű általános és középiskola igazgatója.

– Állítólag a lakását is zöldre tapétáztatta.

– Igen, a Fradi. Ez egy hatalmas nagy szerelem. Talán több is annál, mert nem csak a játékosokat, a focit jelenti, ez valamilyen szinten a remény és a szeretet is. Valami megfoghatatlan érzés.

– A pletykák arról is szólnak, gyakran megfordul az Üllői úton a „B-középen”...

– ... és nem is olyan jól viselkedem. Az a gond, hogy egyre kevesebben jönnek velem. Régebben majd’ minden meccsen ott voltam, most már ritkábban.

– Maga köré gyűjt egy társaságot és elindulnak a Fradi-pályára?

– No, nem, mert csak azok jöhetnek, akik az örömeiket is képesek kiabiálni. Ez egy külön világ, nagyon sokan nem is értik.

– Több ilyen külön világa is létezik?

– Természetesen. Saját harcaink a saját arcaink. Az egész éltünk olyan, mint az óceán, néha nagy, máskor szelíd hullámokat ver, néha tarajos, máskor álló. Kibédy Ervin mondta, hogy ő „Bohóc és tragikus hős/ furcsa keretbe fogva, / ne akard szétválasztani, / mert széthull darabokra.” Az ember arcai a saját bőrzsákjába vannak beledobva. Lehúzzuk a fede-

Saját harcaink a saját arcaink

(Folytatás a 11. oldalról)

let, s kiderül, mit láthatunk. Ezek a külön utak jó dolgok.

– Milyen jók?

– Vannak energiaforrások és energiaelvonók itt, a világban.

– *Erről lenne szó. Várpalotán sokan nehezen tudják összekapcsolni az ön mindennapi megnyilvánulásait az általánosan elismert pedagógusi tevékenységével.*

– Az erő, az erőtlenység, az öröm, a játék, a komolyság összetartozik. Játékos ember is lehet nagyon komoly. Ez nem ellentmondás. Sokat bántottak a hajamért, s hogy kicsit infantilisnek tűnök.

– *Mesélik, néha az iskolában délelőttönként kinyílik a pénztárcája, ha egy gyerek éhes.*

– Erről nem kellene sokat beszélni. Bizonyos pillanatokban, amikor ez természetes, nem is kell gondolkodni.

– *Mikor dönti el az ember, hogy pedagógus lesz?*

– Ismét az erőforrásokat kell említenem. A szüleimet, akik okosan szerettek. A tanáiraikat, a györi bencés gimnáziumot. Itt megtanultam, ha valaki fuldoklik, akkor ne menj el mellette, mert nem az ő hibája. A mai világ arról beszél, miért nem tanult meg úszni. A bencéseknél azt mondták, próbáld meggyőzni, hogy akarjon úszni.

– *Mennyire vitte egyenes út odáig, hogy olyan gyerekekkel foglalkozzon, akik az átlagosnál lényegesen nagyobb törődésre, segítségre, szeretetre szorulnak?*

– Mióta megjelent ez az új életelv, menj, magad mindent elérhetsz. Az erőszak eluralkodik, a gyöngeség az nem érték. Mindent el kell taposni, nem számít semmi. Úgy érzem, Jézus ezzel szemben még valahol lehajolt az elesettekért. A Pilátus már mosta a kezét, s azóta is mossa mindenki. Ha jól érzem magam a gyerekekkel, ezt fel kell vállalni. Nem probléma, hogy reggel vagy este, bármikor bejöhettek hozzám. Ez mindig így volt. A speciális neveléstől függetlenül is a kapcsolatknak nyílnak kell lenni. Az alapvető, általános emberi értékeket szeretném visszaállítani. Mert például létezik a becsület, a hitelesség.

– *Tudott a díjról?*

– Csak az utolsó pillanatban. Először megijedtem. Azért, mert „katedra”. A katedra nekem büntetést jelent, ahol fenn a tanár és lent a diák. Ezt viszont szülői előterjesztésre kaptam, odaülhettem az anyukám és az apukám mellé, s az „Arany Katedra” már melegséget adott. Csak így, hármásban. Említettem, az ember néha erős, máskor gyenge. Most ismét nem kételkedem abban, fontos, amit csinállok.

Napló 1997. július 10.

Ármás János

Fodor Tamás igazgató úrnak
Várpalotai Speciális Általános
és Középiskola

Tisztelt Igazgató Úr!

A Napló július 10-i számában olvastam az Önrel készült interjút.

Az Arany Katedra-díj kitüntetéshez megbecsüléssel gratulálok. Kívánom, hogy munkáját, életét és a rábízottakat Isten áldása kísérje, és találjon őszinte, igaz társakat célkitűzései megvalósításához. Ehhez kívánok kitartást, erőt és jó egészséget.

A Magyar Demokrata Fórum
nevében tisztelettel köszönti:

Lezsák Sándor,
az MDF elnöke

Budapest, 1997. július 21.

Arany Katedra emléklap

Az elismerések

**Kedves
Kolping-testvérek!
Zárndokoljunk együtt
SZENTFÖLDRE!**

Időpont:

1997. november 11-16.

Részvételi díj: 122.890 Ft.

**Részletes tájékoztatót
minden családnak
küldök**

Antal János

mb. országos prézes

1997. október 5-én

**Mátraverebély-Szentkúton
köszöntjük**

a Magyarok Nagyasszonyát

**A főpapi szentmisét
és szentbeszédet**

dr. Bolberitz Pál

pápai prelátus úr mondja

Mindenkit szeretettel várunk!

KOLPING

**A MAGYAR KOLPING
SZÖVETSÉG LAPJA**

Főszerkesztő: Dr. Bolberitz Pál.

Szerkesztőség:

**1035 Budapest III. Vihar u. 8.
Telefon: 250-1239 • Fax: 188-7394**

Felelős kiadó:

**A Kolping Mozgalomért
Alapítvány Kuratóriumának Elnöke
A lapban megjelent írásokért
és illusztrációkért tiszteletdíjat
nem fizetünk**

Adományokat

köszönettel elfogadunk

**Postabank és Takarékpénztár Rt.
119-91102/021-12437**

**Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza**

**Ha szükséges, helyhiány miatt a
kéziratokat szerkesztve közöljük**

A lap ára: 30 Ft

**Tipográfia: Brozsek Béla
Kucsák Könyvkötészet és Nyomda,
Vác, 1997.**